

TIME BENDER

DE MAN DIE DE AARDE KWAM REDDEN

TIJN TOUBER

TIME BENDER

Tijn Toubert

TIME BENDER

DE MAN DIE DE AARDE KWAM REDDEN

COLOFON

TIME BENDER

Copyright © 2019 Tijn Touber

Auteur: Tijn Touber

Tekstcorrectie: Abc tekstcorrectie, Juliëtte Tews

Grafisch Ontwerp: Erik Wiebes (Lemonpress)

Omslagontwerp: Tijn Touber, Erik Wiebes

Foto cover: D-Keine

Foto Tijn: Frank Berkhout

Eerste druk: Januari 2019

Uitgeverij: London Books

Roman

ISBN nummer: 978-94-928835-75

NUR-code: 301

www.tijntouber.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij London Books, Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.

INHOUD

1. TIME BENDER
2. SALVADOR DALI
3. DADI JANKI
4. DE REIZIGERS
5. MOUNT RAINIER
6. ALLOYA
7. LUCIFER
8. HIDDEN HAND
9. AYAHUASCA
10. DEMONEN
11. SASHA
12. WALAYA
13. LAYAN
14. VONDELPARK
15. GAME MAKERS
16. CHOCOLADE

BRONNEN

Voor Juno, mijn ruimtevriend

1. TIME BENDER

*'In my official status, I cannot comment on ET contact.
However, personally, I can assure you we are not alone.'*

Charles J. Camarda, former NASA Astronaut.

23 augustus, 1974

Het was een warme zomeravond in New York City en John Lennon had behoefte aan frisse lucht. Hij had de hele dag in een bedompte studio aan zijn album *Walls and Bridges* gewerkt en had zojuist de liefde bedreven met zijn secretaresse May Pang. John deed geen moeite om kleren aan te trekken toen hij op het dakterras van haar appartement stapte. Het was zo hoog dat niemand hem kon zien.

May was nog in de slaapkamer en had net een pizza besteld. Opeens hoorde zij een luide schreeuw vanaf het dak. Het was John.

'May, kom hier, snel, je moet dit zien!'

'Een momentje, ik kom zo.'

'Nee, nu! Kom nu meteen!'

Toen May het dak opstapte, viel haar mond open. Er hing een enorm rond object in de lucht, zo groot als een Learjet. Het was zo dichtbij dat ze het met een steen had kunnen

raken. Het object hing daar zonder enig geluid te maken, zachtjes heen en weer wiegend.

‘Mijn hemel, het is een ufo,’ fluisterde May, naar adem happend.

Gefascineerd staarden ze in stilte naar het vreemde voertuig dat minutenlang voor hun ogen danste. Toen, ineens, schoot het recht omhoog de lucht in.

‘Dit is niet van de Aarde,’ hijgde John, haast achterovervallend. ‘Dit is een *bloody* vliegende schotel!’

Ze liepen naar binnen en vroegen zich af of ze de politie moesten bellen, maar hun leven was al zo hectisch en het laatste wat ze wilden, was nog meer aandacht van de pers. Ze besloten een vriend te bellen en hem te vragen de politie op de hoogte te brengen. Toen deze enkele minuten later terugbelde, vertelde hij dat er die avond zeven meldingen waren binnengekomen van mensen die het ruimtevaartuig hadden gezien.

‘Ik kan het niet geloven, ik kan het niet geloven, ik heb een vliegende schotel gezien,’ was alles wat John de rest van de avond kon uitbrengen.

9 december, 1980

Het is een koude winterochtend in Amsterdam. Ik ben net uit bed, ga naar beneden en zet de radio aan. Terwijl ik water opzet om thee te maken bevries ik. Wat heeft de nieuwslezer nou net gezegd? John Lennon doodgeschoten? Ik ren naar de radio en zet het geluid harder.

‘John Lennon is afgelopen nacht vermoord. Hij werd neergeschoten voor zijn huis, het Dakota-gebouw in New York, door een man die zich heeft geïdentificeerd als Mark David Chapman. De man is gearresteerd. Hij is in verwarde toestand. Het motief voor de misdaad is nog onduidelijk.’

De deurbel gaat drie keer. Het is mijn zusje Wendela. Ze is in tranen. We omhelzen elkaar lang en herinne-

ringen stromen binnen van alle keren dat we samen naar The Beatles luisterden. Zij waren de soundtrack van onze jeugd. We groeiden op in Amerika en ik kan me nog goed herinneren dat ik de eerste keer *She loves you* uit de radio hoorde schallen. Mijn wereld stond even stil.

In de verte hoor ik het geluid van de fluitketel.

Ik zet thee terwijl Wendela door mijn platencollectie struint. Vorige week kocht ik Johns laatste album *Double Fantasy*. Ze zet de plaat op en we horen John zingen:

‘Well, I tried so hard to stay alive, but the Angel of Destruction keeps on hounding me all around. But I know in my heart that we never really parted, oh no. Help me. Lord, help me to help myself.’

De woorden zijn beklemmend, bijna alsof John aanvoelde dat er iets stond te gebeuren. Ik vraag me af wie deze Engel van Vernietiging is, degene die John achternazat.

Op dat moment kan ik niet bevroeden dat ik hier weldra achter zal komen.

De rest van de dag gaat in een roes voorbij. Na het avondeten kleeft ik mij aan om naar de première te gaan van een film waarvoor ik de titelsong schreef. Ik ben niet echt in een feeststemming, maar wellicht is het een goede afleiding voor mijn sombere gedachten.

Wanneer ik bij Tuschinski aankom, de prachtige art-deco bioscoop in het hart van Amsterdam, staat de hoofdingang vol met fotografen en bekende Nederlanders die door de pers worden geïnterviewd. Ik probeer er onopgemerkt langs te glippen, maar camera’s beginnen te klikken en journalisten richten hun microfoons. Ze willen weten hoe ik denk over de dood van John.

‘Het voelt als het einde van een tijdperk. *The dream is over*, zong John. Zo voelt het.’

Met al die camera’s en microfoons op me gericht, begrijp

ik een beetje hoe John zich het grootste deel van zijn leven moet hebben gevoeld: een leven in de *hall of fame*.

Had hij er genoeg van, vraag ik mij af? Was hij er klaar mee en zocht hij een uitweg? Op weg naar binnen schiet me een andere song te binnen, mogelijk de laatste die John heeft opgenomen.

Ook deze tekst is beklemmend: *'Say you're looking for a place to go where nobody knows your name. You're looking for oblivion with one eye on the hall of fame. I don't want to face it, oh no. I don't want to face it no, no, no, no. Every time I look in the mirror I don't see anybody there.'*

Plotseling voel ik een hand op mijn schouder. Ik draai me om en kijk in de ogen van een gedistingeerde oudere heer. Hij is gekleed in een zwart pak met fijne witte streepjes, een smetteloos wit overhemd en draagt een zwarte vlinderdas. Zijn keurig gekapte zilvergrijze haar is halflang, wat hem een jeugdige uitstraling geeft. Wat me het meest opvalt, zijn de diepliggende, fonkelende ogen die me haast lijken te betoveren.

'Hallo mijn vriend,' zegt hij met een vreemd formeel accent, 'ik heb een boodschap van je Moeder.'

Mijn hart maakt een sprong.

'Wat? Wat is er met haar gebeurd? Is zij in orde?'

'Ja hoor, ze is in orde, maar ze heeft jouw hulp nodig.'

'Wat voor hulp? Weet u zeker dat ze in orde is?'

Hij glimlacht geruststellend en zegt: 'Maak je geen zorgen, ze is in orde. Maar ze gaat ascenderen en om dat te kunnen doen, heeft zij meer licht nodig.'

Waar heeft deze man het over?

'Zegt u nu dat mijn moeder gaat sterven?'

'Nee, maar zij moet zichzelf vrijmaken van de vernietigende krachten die haar in hun greep hebben.'

Hij neemt me gedecideerd bij de arm en leidt me weg van

de menigte die zich inmiddels in de hal heeft verzameld: 'Volg mij alsjeblieft. Je film begint over vijftien minuten, wat mij voldoende tijd zou moeten geven om het uit te leggen.'

We lopen naar een bank in de hoek van de ruimte en hij gebaart me te gaan zitten. Hij komt vlak naast me zitten en zegt: 'Laat ik mijzelf om te beginnen voorstellen. Mijn naam is Time Bender. Ik ben een goede vriend van jouw Moeder en - zoals ik al zei - heb ik een boodschap van haar. Om die boodschap te begrijpen, zal ik je eerst een paar dingen moeten vertellen die je wellicht nog niet weet.'

'Oké.'

'Jouw Moeder werd zo'n dertien miljard jaar geleden geboren. Zij was - en is - de meest prachtige planeet die het Universum ooit heeft gezien.'

'O, *die* Moeder...'

Ik glimlach en ontspan. Maar tegen de tijd dat Time Bender klaar is met zijn verhaal ben ik een stuk minder ontspannen.

Hij vervolgt: 'De Aarde is uniek. De oorspronkelijke planners noemden haar de Levende Bibliotheek, omdat zij de codes bevat tot alle mogelijke levensvormen in het Universum. Dat is de reden waarom er zo veel is gevochten om de Aarde. En dan heb ik het niet over jullie recente wereldoorlogen. Ik heb het over oeroude Galactische gevechten.'

Ik kijk hem enigszins verwilderd aan: 'Hebt u het nu over buitenaardsen die om de Aarde vchten?'

'Ik heb het over rassen vanuit het hele Universum. Veel van deze rassen zijn oeroud en waren hier lang voordat de eerste mensen arriveerden. Ik weet dat jullie dit op school niet leren. Jullie wordt verteld dat mensen zich via een natuurlijk evolutionair proces ontwikkelden vanuit aapachtige voorouders om de meest intelligente soort op de planeet te worden, en mogelijk zelfs van het hele Universum. Maar de waarheid is precies het tegenovergestelde: mensen zijn niet natuurlijk

ontstaan vanuit apen, ze zijn niet alleen in het Universum en zijn momenteel niet bepaald de meest intelligente soort.'

'Dus u *heeft* het over buitenaardsen?'

Hij kijkt me verbaasd aan.

'Verrast jou dat? Weet je dat het hele Universum bestaat uit net zo veel bewoonbare planeten als dat er mensen op Aarde zijn? En, technisch gezien, zijn jullie ook buitenaards. Jullie zijn lang geleden gezaaid door buitenaardse rassen.'

'Gezaaid?'

'Jullie zijn gecreëerd.'

Dit begint een buitengewoon vreemd gesprek te worden. Waarom vertelt hij me dit allemaal? Wat moet ik hiermee? Ik schuifel ongemakkelijk heen en weer. Time Bender merkt mijn onrust.

'Luister alsjeblieft nog even naar me,' zegt hij kalmerend, 'dan wordt het vanzelf duidelijk.'

Hij vervolgt: 'De Levende Bibliotheek op Aarde was destijds opgezet als een prachtig Galactisch experiment. Bijna alle rassen namen hieraan deel en dat was beslist een unicum. Vrijwel alles dat groeit, bloeit en leeft - in de vorm van planten, dieren en mensen - is op deze planeet gezaaid vanuit de hele Kosmos.'

'Wacht even, u bent me kwijt, begrijp ik goed dat u zegt dat wij mensen door buitenaardse wezens zijn gecreëerd?'

'Ja, maar de mensheid is een zeer speciaal ras, ook al zijn jullie dit zelf vergeten. Wij noemen de mensheid het Koninklijke Ras, omdat het volledige DNA potentieel in jullie ligt opgeslagen. Mensen dragen genen in zich van zo ongeveer elk ras in het Universum: Pleiadiërs, Orions, Lyrans, Sirianen, Anunnaki, Vegans, Andromedans, Reptillianen en Zeta. Mensen bevatten de Universele Code van Leven. Dat is waarom zij zo bijzonder en zo waardevol zijn.'

'Wat is er zo speciaal aan deze codes?'

'De codes zijn nodig om de Levende Bibliotheek te activeren en je te doen ontwaken voor je volledige potentieel. Dat is waarom het hele Universum op dit moment gespannen naar jullie kijkt. Iedereen is benieuwd om te zien wat de mensheid nu gaat doen.'

Het wordt steeds drukker om ons heen en Time Bender schuift nog dichter naar mij toe om zich verstaanbaar te maken: 'Ik vertelde je al dat de Aarde nu gaat ascenderen. De enige manier om zich te bevrijden van de ketenen van oorlog en destructie is om haar frequentie te verhogen. En omdat zij dit doet, komen nu ook alle Aardewezens in die verhoogde trilling. Gaia, jouw Moeder, beweegt nu van de derde dimensie naar de vierde en de vijfde. Maar om dit proces te doen plaatshebben, heeft zij meer licht nodig.'

'Wacht, ik ben het spoor alweer bijster. Wat is een dimensie?'

'Een dimensie is een bandbreedte, een realiteitsfrequentie. Jullie leven op dit moment in een derde dimensie realiteit, wat betekent dat je alleen deze frequentie waarneemt - zoals een radio of televisiezender waarop je bent afgestemd. Er zijn veel meer frequenties, maar je ervaart ze alleen wanneer je je ontwikkelt en leert om daar op af te stemmen.'

'En om dat te kunnen, is er meer licht nodig?'

'Dat klopt. Wanneer er meer licht in de Aardse atmosfeer binnenstroomt kunnen de oorspronkelijke codes worden geactiveerd. Dit zal jullie DNA upgraden en uitlijnen. Jullie zullen je grootsheid weer herinneren en de levende belofte van het Universum worden.'

'Wow, dat klinkt episch.'

'Je moet goed begrijpen dat hetgeen de mensheid nu gaat doen van cruciaal belang is voor alle sterrenrassen. De vraag is: zullen jullie ascenderen naar het volgende niveau en leren om in harmonie met elkaar en jullie planeet te leven, of zullen jullie de Levende Bibliotheek vernietigen en jezelf terug kata-

pulteren naar een stenen tijdperk met als gevolg opnieuw vele cycli van dood en wedergeboorte?’

‘Als u het zo brengt dan kies ik voor ascentie.’

Hij glimlacht flauwtjes en zegt: ‘Ik ben blij dat je er zo over denkt.’

Boing. Boing. Boing.

Het geluid van de theatergong herinnert ons aan de tijd. Nog een paar minuten. Time Bender kijkt me indringend aan. Het is alsof zijn donkere ogen beginnen te pulseren. De omgeving lijkt te verdwijnen en ik hoor alleen nog zijn stem: ‘Wat je ook moet weten, is dat er ongelooflijk veel weerstand is tegen jullie opstanding. De Engelen van Vernietiging doen er alles aan om te voorkomen dat dit gebeurt.’

‘De Engelen van Vernietiging? Dat is ook sterk. Wist u dat John Lennon over hen heeft geschreven?’

‘Natuurlijk weet ik dat. Dat is ook de reden waarom ik vanavond naar jou uitreik. Er is een goddelijke timing in dit alles, zoals je zult gaan zien.’

‘Wie zijn die Engelen van Vernietiging dan precies?’

‘Dit zijn wezens die het contact zijn verloren met de Bron. Je kunt ze niet zien omdat zij in een dimensie zitten die jullie nog niet kunnen waarnemen. Maar over niet al te lang zullen zij worden ontmaskerd. Wanneer de Aarde stijgt naar het volgende niveau komen jullie in hun omgeving terecht, de vierde dimensie. Jullie zullen dan de duistere krachten waarnemen die jullie al vele duizenden jaren onderdrukken.’

‘Hebt u het over de Illuminatie?’

‘De Illuminatie zijn slechts een van de vele gezichten van de Engelen van Vernietiging. Wat zij najagen, is absoluut macht en controle. Omdat zij hun verbinding met de Schepster zijn kwijtgeraakt, kunnen zij deze voedende energie niet meer in zich opnemen. Om in leven te blijven, voeden zij zich

met de energie van anderen.’

‘Een soort parasieten dus?’

‘Precies. Net zoals jullie gewassen verbouwen en vee houden voor voedsel en kleding, zo houden zij mensen. Zij leven van jullie ziel-energie, die zij oogsten. Wanneer jullie in een staat van angst en spanning verkeren zijn jullie voedsel voor hen. Teneinde jullie in dit angstige bewustzijn te houden, dicteren zij de wereldgebeurtenissen.’

Ik moet er behoorlijk geschokt hebben uitgezien, want zijn donkere ogen verzachten zich even. Het pulseren stopt. Dan raakt hij mijn hand lichtjes aan en zegt: ‘Ik weet dat dit schokkend is, maar het biedt ook grote mogelijkheden voor jullie. Er is een manier om vrij te worden van deze onderdrukking en het spel te veranderen, maar daarvoor moet je leren om de tijd te buigen. Je moet een Time Bender worden.’

Boing. Boing. Boing.

In rap tempo spreekt hij verder: ‘Nu de Aarde haar frequentie exponentieel aan het verhogen is, worden de Engelen van Vernietiging steeds wanhopiger. Momenteel zijn ze bezig hun finale akte voor te bereiden: het orkestreren van een calamiteit die de wereld zal schokken, waarna zij uit de hemel zullen neerdalen en zich zullen presenteren als jullie redders. Zij zullen zich voordoen als de Goden waar de mensheid al zo lang op wacht. Zij zullen zich presenteren als jullie Messias, als jullie Verlosser. Als jullie voor deze list vallen, zullen zij de boel volledig overnemen. Er zal dan geen weg terug meer zijn en geen hoop om de Levende Bibliotheek te redden en een vreedzame ascentie te bewerkstelligen.’

De hal is inmiddels leeg geworden en de laatste bezoekers haasten zich het theater in. Maar Time Bender is nog niet klaar.

‘Luister nu goed: de codes om de Levende Bibliotheek te

activeren zijn door jullie Moeder lang geleden op een geheime plek verborgen. Zij wist dat er een dag zou komen waarop zij ze zou activeren en ze moest er zeker van zijn dat ze veilig waren.'

'Waar heeft zij die codes verborgen?'

'In jou.'

'In mij?'

'In jullie allemaal. En zij wil dat jij ze nu activeert.'

'Maar...'

Hij heft een bezwerende hand op en zegt: 'Ik verwacht niet dat je dit alles nu begrijpt. Luister gewoon naar wat ik zeg. Het enige wat je hoeft te doen is meer licht creëren. Daarom vraagt Gaia jou om Cirkels van Licht te bouwen.'

'Wat betekent dat?'

'Geen idee, ik ben slechts de boodschapper.'

Hij staat op en reikt me de hand.

'Dank je voor je tijd en veel geluk met je opdracht.'

'Mijn opdracht?'

'Ja, je bent niet onvoorbereid gekomen. Je bent goed opgeleid.'

'Goed opgeleid? Waarvoor?'

'Geduld, mijn vriend.'

Boing. Boing. Boing.

2. SALVADOR DALI

'And up in the clouds I can imagine UFOs chuckle to themselves: "Heh heh." They saying: "Those people so uptight, they sure know how to make a mess, hey!"'

Jimi Hendrix, gitarist, zanger, songschrijver.

Vijf maanden later zit ik in een vliegtuig op weg naar Barcelona. Ik heb behoefte aan een time-out van de hectische muziekwereld. De titel song voor de film werd een hit in Nederland en mijn leven kwam in een stroomversnelling. Ik was non-stop in touw en voelde de hete adem van de platenmaatschappij in mijn nek om weer een pakkende tune te schrijven.

Door dat harde werken begon de lol van muziek maken naar de achtergrond te verdwijnen. Ik speel al gitaar sinds mijn tiende en kan me geen dag herinneren dat ik niet heb genoten van het gezelschap van mijn trouwe instrument. Maar nu was muziek werk geworden en betrapte ik mijzelf erop dat ik commercieel begon te denken: wat zou het publiek willen horen, in plaats van: wat vind ik zelf mooi?

Tijd om even afstand te nemen dus. Voor mij is er geen mooiere plek om dat te doen dan een klein dorp in het noor-

den van Spanje dat Cadaqués heet. Dit pittoreske dorp ligt aan de kust waar de uitlopers van de Pyreneeën te water gaan. Het heeft prachtige strandjes, rotsachtige snorkelgebieden en het dorp wordt sinds jaar en dag door veel 'alternatieve' types als muzikanten en kunstenaars bezocht.

Wanneer het vliegtuig goed en wel is opgestegen en het bordje 'stoelriemen vastmaken' is uitgegaan, draait de man die naast me zit zich naar me toe: 'Zeg, ben jij niet die muzikant van de tv?'

'Eh, ja, inderdaad.'

'Hi, ik ben Frank, en ik moet zeggen dat ik echt van je song geniet. Het is lekker catchy met een geweldige gitaarsolo.'

'Dank je.'

Frank vertelt me dat hij ook gitaar speelt in een bandje en weldra kletsen we honderduit over muziek, gitaren en onze favoriete gitaristen. Jimi Hendrix staat hoog op de lijstjes. Frank weet zo ongeveer alles over Hendrix en het is leuk om de anekdote te horen over hoe Hendrix voor het eerst naar Londen kwam om met Eric Clapton te jammen en hem op een geleende gitaar van het podium blies.

Frank vertelt ook over The Beatles die naar een concert van Hendrix kwamen, enkele dagen nadat zij *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* hadden uitgebracht. Hendrix opende de show met de titelsong van hun plaat en knalde erdoorheen alsof hij het zijn hele leven al speelde.

'Wist je,' zegt Frank nadat we Hendrix' technische vaardigheden en vernieuwende ideeën diepgaand hebben geanalyseerd, 'dat Hendrix' optredens vaak werden begeleid door paranormale gebeurtenissen en zelfs door ufo's?'

Ik kijk hem vol ongeloof aan. 'Echt? Dat is raar,' zeg ik. 'Een paar maanden geleden had ik een gesprek met een vreemde man die alles over buitenaardsen leek te weten.

Hij vertelde me dat buitenaardsen een belangrijke rol hebben gespeeld in de ontwikkeling van de mensheid.'

'Of dat zo is, weet ik niet, maar ik weet wel dat ze een belangrijke rol hebben gespeeld in de ontwikkeling van Jimi Hendrix. Je zou zelfs kunnen stellen dat we nooit van hem hadden gehoord als buitenaardsen hem niet hadden geholpen.'

'Hoe dan?'

'Heb je ooit gehoord van Curtis Knight?'

'Was hij niet de zanger waarmee Hendrix speelde voordat hij beroemd werd?'

'Dat klopt. Knight heeft nadien twee boeken geschreven over zijn ervaringen met Hendrix. Hij beschrijft onder meer wat er op een nacht nabij Woodstock gebeurde. De band was op weg naar huis toen zij plotseling werden overvallen door een hevige sneeuwstorm. De storm was zo erg dat de auto op een gegeven moment vast kwam te zitten. Ze probeerden de auto warm te houden, maar de temperatuur bleef dalen en na een tijdje werden ze echt bang dat ze dood zouden vriezen.'

'Wow, wat gebeurde er?'

'Ineens zag Knight, die achter het stuur zat, iets oplichten in de sneeuw vlak voor de auto. Het schijnsel kwam van een kegelvormig object waarvan Knight overtuigd was dat het buitenaards moest zijn. Hij raakte in paniek, evenals zijn bandleden. De enige die volstrekt rustig bleef, was Jimi. Hij leek telepathisch te communiceren met het wezen dat nu uit het voertuig kwam.'

'Echt? Hoe zag het eruit?'

'Het was geelachtig met gleuven als ogen. Het liep niet, maar gleeed. Overal waar het kwam, deed het de sneeuw smelten. Na enkele minuten was de weg vrij en Knight, die vol ontzetting had toegekeken, trapte keihard op het gaspedaal - recht op de alien af. Op hetzelfde moment dat Knight gas gaf, schoot het schip omhoog.'

'Lunch, heren?'

Ik vind het lastig om me te concentreren op het eten. Wat een verhaal over Hendrix en zijn buitenaardse connectie. Ik vraag mijn buurman of Hendrix vaker dergelijke ervaringen had.

Frank zegt: 'Het verhaal gaat dat hij en zijn broer toen zij jong waren vanuit hun slaapkamerraam in Seattle een ruimteschip zagen. Ik denk dat er toen iets openging voor kleine Jimi. Hij was volledig gefascineerd door scifi en buitenaardse wezens. Een tijdlang stond hij er zelfs op om Buster te worden genoemd. Hij was namelijk geobsedeerd door Flash Gordon, een van de eerste sciencefiction helden. Flash Gordon werd gespeeld door een man die Buster Crabbe heette.'

'Was Flash Gordon niet een blonde hunk?'

'Haha, ja dat is waar. Maar dat maakte kleine Jimi niets uit.'

'Zijn er andere muzikanten die ervaringen hebben gehad met buitenaardsen, dat je weet?'

'Elvis Presley schijnt voor een belangrijk deel van zijn leven in hun gezelschap te hebben verkeer. Het begon al toen hij werd geboren. Elvis' vader was tijdens de bevalling om twee uur 's nachts even naar buiten gegaan om een sigaret te roken. Toen hij omhoog keek, zag hij vreemde pulserende blauwe lichten. Hij zegt dat hij toen wist dat er iets bijzonders aan het gebeuren was.'

'Vertel me meer!'

'Mick Jagger zag ooit een sigaarvormig ruimteschip toen hij in Glastonbury kampeerde met zijn toenmalige vriendin Marianne Faithfull. Een jaar later zag hij een tweede ruimteschip tijdens het concert in Altamont. Het maakte zo'n grote indruk op hem, dat hij een ufodetector op zijn landgoed liet installeren.'

'Ik weet niet wat ik moeilijker vind om te geloven: dat Mick Jagger een ufo zag, of dat hij kampeerde. Wat is trouwens een ufodetector?'

'Weet ik niet precies. Misschien een soort radarsysteem? Wist je dat ufo's tegenwoordig zo vaak worden waargenomen door radarsystemen op militaire bases in de VS, dat ze worden uitgefilterd?'

'Echt? Waarom doen ze dat?'

'Ze zien te veel ufo's en kunnen er niets mee. Daarom hebben ze filters ingebouwd. Ze negeren ze gewoon.'

'Dus ufo's zijn voor militairen in Amerika de gewoonste zaak van de wereld, terwijl de meeste mensen zich nog steeds afvragen of buitenaardsen werkelijk bestaan? Bizar!'

Wanneer thee en koffie wordt geserveerd, vertelt Frank vrolijk door over nog meer muzikanten die contact hebben gehad met buitenaardsen: 'Keith Richards was ervan overtuigd dat ufo's landden op zijn Redlands Estate in Sussex. Hij is er ook van overtuigd dat buitenaardsen op de een of andere manier zijn verbonden met het ontstaan van de mens.'

'En David Bowie?'

'Haha, ja natuurlijk. Bowie heeft als kind verschillende keren ufo's gezien. Zijn voormalige vrouw Angela heeft ze ook gezien. Toen zij in 1974 naar Detroit reden zagen zij een voertuig in de lucht hangen. Later rapporteerde een tv-station een ufocrash bij Detroit waarbij vier buitenaardsen werden gevonden.'

'Zijn er ook muzikanten van de jongere generatie die gelijksoortige ervaringen hebben?'

'Ik weet dat Robbie Williams zo betrokken raakte bij het fenomeen dat hij zelfs heeft overwogen om een fulltime ufoloog te worden. Hij heeft bij verschillende gelegenheden buitenaardsen gezien en beschrijft ze als gouden ballen van licht die lijken te dansen op zijn songs.'

'Dames en heren, de captain heeft zojuist het maak-uw-stoelriemen-vastsignaal gegeven. Plaats uw handbagage onder de stoel voor u of in de opbergruimtes boven

uw hoofd. Ga alstublieft zitten en maak uw gordel vast. Zorg er ook voor dat uw stoel rechtop staat en dat uw tafels zijn ingeklapt.'

In de aankomsthal nemen Frank en ik afscheid met een stevige hug en vier uur later rijd ik in een gehuurde auto Cadaqués binnen. Nadat ik heb ingecheckt in mijn hotelkamer besluit ik een slaapmutsje te nemen in een van de bars op het centrale plein. De kroeg die ik binnenga heet l'Hostal en is vermaard om zijn fantastische livemuziek.

Op het podium zit een prachtige jonge vrouw die gitaar speelt en aangrijpende Spaanse liedjes zingt. Haar stem doet me denken aan het doorleefde schuurpapier van Janis Joplin, terwijl deze vrouw niet veel ouder kan zijn dan vijftientig. Ik begrijp geen woord van wat ze zingt, maar de songs komen recht mijn hart binnen.

In de pauze loop ik naar haar toe en complimenteer haar. Ze lacht verlegen, reikt me de hand en stelt zich voor als Anna. In gebroken Engels vertelt ze me dat de liedjes die ze zingt afkomstig zijn uit Catalonië. Het zijn veelal droeve liedjes over zeelui die niet meer terugkeren en de onderdrukking van hun trotse volk door de Spaanse overheid. Na tien minuten moet ze weer op.

Halverwege de tweede helft van haar optreden ben ik zo moe dat ik echt terug moet naar mijn hotelkamer. Het resultaat van vele maanden veel te weinig slaap wordt voelbaar en de gin-tonics helpen ook niet echt. Ik stommel wat onvast richting hotel en wanneer ik mijn bed bereik, plof ik neer en val nog voordat ik het kussen raak als een blok in slaap. Ik droom die nacht over jonge vrouwen met gitaren die betoverende liedjes zingen in fallusgevormde ruimteschepen.

De volgende ochtend ontbijt ik op het strand. De croissants en koffie smaken fantastisch en ik begin langzaam te ontspannen. Ik tuur over de oceaan en in de verte zie ik

de vissersboten terugkomen van hun nachtelijke vaart. De bootjes worden gevolgd door een wolk zeemeeuwen die zo nu en dan duikt naar de te kleine visjes die overboord worden gegooid.

Na het ontbijt wandel ik over het strand en vind een lekker plekje om wat gitaar te spelen. Het gesprek met Frank suist nog na en ik besluit om te zien of ik *Sgt. Pepper's* kan spelen. Ik zoek wat grepen en al snel ben ik aan het zingen: *'It was twenty years ago today, Sgt. Pepper taught the band to play. They've been going in and out of style, but they're guaranteed to raise a smile. So may I introduce to you the act you've known for all these years: Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.'*

Plots dringt het tot me door dat ik niet alleen aan het zingen ben. Achter me hoor ik een vrouwenstem die het refrein meezingt: *'Sgt. Pepper's lonely, Sgt. Pepper's lonely, Sgt. Pepper's lonely Hearts Club Band...'*

Ik kijk om en zie een lachend gezicht.

'Anna!'

'Hi, dat klonk goed! Heb je zin om samen te spelen?'

'Tuurlijk!'

Anna komt naast me zitten en pakt haar gitaar uit. We stemmen de gitaren op elkaar af en dan sluit ze haar ogen voordat ze zachtjes begint te tokkelen. Ik luister een tijdje en val dan rustig in met wat licks. De song is makkelijk te volgen. Ik sluit ook mijn ogen en verwonder me over zo veel geluk. Hier zit ik dan op het strand en speel een prachtig liedje in de zon met deze mooie, getalenteerde vrouw.

We spelen die ochtend vele uren samen. Tussendoor kletsen we over muziek, onze levens en we lachen veel. Ik begin de liedjes nu goed te kennen en ga zelfs achtergrondkoortjes zingen. Ik heb geen idee wat ik zing - mijn Spaans is nihil - maar het klinkt prima.

Wanneer het tijd is voor de lunch en een siësta neemt ze

me mee naar haar appartement. Pas laat in de middag worden we in elkaars armen wakker. Anna kijkt op de klok en zegt: 'We hebben nog net genoeg tijd voor een douche, dan moet ik naar l'Hostal voor de show. Heb je zin om mee te gaan?'

'Tuurlijk.'

'Wil je dan ook meespelen?'

'Op het podium? Vanavond? Met jou?'

'Ja!'

'Eh, tuurlijk.'

We douchen samen, dopen nog wat brood in de olijfolie, pakken onze gitaren en gaan op weg. Onderweg voel ik me toch een beetje nerveus worden. Het is één ding om op het strand wat te improviseren, maar het is heel wat anders op een podium voor publiek. Maar Anna lijkt zich niet druk te maken en oogt ontspannen en gelukkig.

Wanneer we l'Hostal binnenstappen heeft ze een paar minuten nodig om de manager te overtuigen dat ik mee moet spelen. Met duidelijke tegenzin zet hij een tweede microfoon neer en laat me zien waar ik mijn gitaar kan inpluggen.

Een kwartier later geeft hij ons een seintje en beklimmen we het podium. De zaal valt stil en terwijl ik ga zitten realiseer ik me dat ik er niet eens aan heb gedacht om mijn gitaar te stemmen. Het zweet breekt me uit, terwijl Anna begint te tokkelen. De eerste minuut ben ik vooral bezig mijn gitaar in tune te krijgen, maar daarna sluit ik mijn ogen en neemt de muziek het over.

Tussen de liedjes door kijk ik af en toe naar Anna. Ze is duidelijk aan het genieten. We smelten steeds meer samen en na een tijdje voelt het alsof we opnieuw de liefde bedrijven, maar nu via onze muziek. De avond wordt een daverend succes en na afloop vraagt de manager of ik morgen weer meekom.

De volgende avond is de zaal nog voller. Terwijl Anna zingt over 'haar geliefde die naar zee vertrok en nooit terug-

kwam' zing ik iets dat waarschijnlijk klinkt als 'jouw moeders auto is stuk en de paus is dood'. Er wordt veel gelachen en er is ontroering.

Tijdens ons optreden op de derde avond verschijnt een flamboyant geklede man in de deuropening. Hij wandelt gracieus door de menigte, drukt hier en daar een hand, glimlacht minzaam en gaat recht tegenover ons aan de bar zitten. Zijn ogen lijken zich in me te boren en ik moet mijn best doen om me op de muziek te concentreren.

Tussen twee liedjes door vraag ik zo ongemerkt mogelijk aan Anna wie die man is.

'Zijn naam is Carlos,' fluistert ze. 'Hij is de vriend van Dalí.'

'Dalí? Salvador Dalí, de schilder?'

'Ja.'

'Wow.'

Na de show maakt Carlos zich los van een menigte aanbidders en wandelt naar ons toe. Wanneer hij voor ons staat is mijn eerste associatie met een Arabische volbloed. Hij lijkt volmaakt in zijn houding en bewegingen.

Het duurt even voordat ik doorheb dat hij zijn hand heeft uitgestoken.

'Oh sorry, goedenavond,' zeg ik terwijl ik zijn hand schud.

'Goedenavond, ik heet Carlos,' zegt hij terwijl hij mijn hand met twee handen vastpakt en deze gedurende zeker dertig seconden omklemd houdt en me priemend aanstaart. Enigszins ongemakkelijk probeer ik me te bevrijden uit zijn greep, maar dat lukt pas als Anna hem een lichte por geeft.

'Zo is het wel genoeg, Carlos,' zegt ze plagend.

Carlos zucht, draait met zijn ogen en zegt: 'Oké, ik ken mijn plek. Willen jullie iets drinken?'

'Gin-tonic alstublieft.'

Wanneer de drankjes arriveren, brengt hij een toast uit:

‘Op jullie, het prachtige stel. Salut.’

We heffen het glas, nemen een slok en kijken elkaar blozend aan. Carlos onderbreekt onze verliefde blikken en zegt streng: ‘Zeg, ik neem aan dat je wel eens hebt gehoord van Salvador Dalí?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Ik ben zijn afgezant en heb een vraag. Zouden jullie morgenavond naar zijn huis willen komen om voor hem en een klein gezelschap van speciaal genodigden te spelen?’

Mijn mond valt open. Hoor ik dat goed?

Carlos glimlacht geroutineerd. Waarschijnlijk heeft hij deze reactie vaker gezien. Hij legt uit: ‘Mijn meester vindt het genoeglijk om zo nu en dan entertainment te bieden wanneer hij gasten ontvangt. Ik denk dat hij van jullie songs zal genieten aangezien hij van Catalaanse afkomst is.’

Anna is de eerste die kan spreken: ‘Dat is fantastisch. Natuurlijk willen wij voor Dalí spelen, toch?’

‘Tuurlijk.’

Carlos kijkt tevreden: ‘Afgesproken dan. Morgenavond om acht uur zal ik jullie opwachten bij de hoofdingang van zijn woning. Het huis ligt net over de heuvel aan de oostzijde van de stad.’

De volgende avond arriveren we een paar minuten te vroeg bij de toegangspoort van Dalí’s mansion. Ik draag het enige nette shirt dat ik bij me heb en Anna heeft voor de gelegenheid haar donkere krullen geborsteld. Carlos verwelkomt ons en gaat ons voor. ‘We lopen door de woning van Salvador Dalí,’ fluister ik, terwijl ik in Anna’s hand knijp. ‘Dit zijn de schatten die zo waardevol zijn dat ze niet in een museum terecht zijn gekomen.’

We zien vreemde sculpturen, scheve eieren, beren met juwelen, smeltende klokken en schilderijen van wezens met lange ledematen. Plotseling staan we weer buiten in de open-

lucht. Het is een ronde binnenplaats met aan een kant een verhoging. Op die verhoging zitten Dalí en zijn gasten.

De meester is gekleed in een lang wit gewaad en houdt een gouden scepter in zijn rechterhand. Zijn enorme snor krult omhoog en doet me denken aan de hoorns van een stier. Hij kijkt naar ons met grote ogen, zonder te glimlachen. Aan zijn rechterzijde zit zijn vrouw Gala die helemaal in het zwart is gekleed met een enorme strik in het haar. Er zijn nog vier andere mensen, maar wij worden niet voorgesteld.

Carlos wijst ons naar twee stoelen die in het midden van de binnenplaats staan. We pakken onze gitaren en zodra we zitten sluit Anna haar ogen. We zijn even stil en dan begint ze aan een van haar meest aangrijpende liederen. Dalí herkent de melodie meteen, glimlacht nu zelfs een beetje en leunt achterover op zijn troon. Zo nu en dan sluit hij de ogen en speelt wat met zijn indrukwekkende snor.

Ik prijs me gelukkig dat mijn gitaar is gestemd en dat het geluid goed is. Ik sluit mijn ogen en laat de muziek spelen, daar onder de sterrenhemel in het huis van Salvador Dalí.

Na een halfuur krijgen we een seintje van Carlos. Tijd om af te ronden. We pakken onze instrumenten in en lopen naar Dalí en zijn gezelschap om afscheid te nemen. Hij kust Anna’s hand en streelt haar haar. Dan draait hij zich naar mij.

‘Je hebt een Catalaans hart.’

‘Dank u meneer.’

‘Ken je mijn werk?’

‘Ja meneer, ik heb een dag doorgebracht in uw museum in Figueres.’

‘Wat vind je ervan?’

‘Ik vind uw kunst geweldig, sir.’

‘Wat vind je er zo geweldig aan?’

‘Eh, uw werk voelt als een droom. Het voelt alsof ik in een droom stap.’

‘Ja, het leven *is* ook een droom. Heb je de smeltende klokken gezien?’

‘Ja.’

‘Weet je waar die voor staan?’

‘Nee meneer.’

‘Zij symboliseren de flexibiliteit van tijd. Ze laten je zien dat je de tijd kunt buigen.’

Mijn mond valt open.

‘Hoe weet u...?’

Maar hij onderbreekt me door lichtjes met zijn scepter op mijn schouder te tikken.

‘Ga nu blauwogige Catalaan. Ik wens je veel succes met je missie.’

3. DADI JANKI

*‘Tell your leader, Sir or Ma’am, we come in peace.
We mean no harm. Somewhere out there in
the unknown all ET’s are phoning home.’*

‘Aliens’ van Coldplay, van het album Kaleidoscope.

Terug in Nederland word ik onmiddellijk in de draaikolken van alledag getrokken. Mijn band gaat weer op tournee en deze keer reizen we door België en Duitsland. Vanuit elke stad waar ik ben stuur ik Anna briefkaarten. Op iedere kaart teken ik mijzelf met gitaar voor een monument of concertzaal waar we spelen. Anna stuurt me briefkaarten uit Cadaqués en Barcelona. Maar na een paar maanden stopt ze met schrijven.

Ik mis haar. Ze heeft me enorm geholpen om weer plezier te krijgen in muziek. Het was heerlijk om met haar te spelen. De liedjes waren zo eenvoudig en maakten het mogelijk om te improviseren zonder na te denken en met de muziek mee te vloeien. Er was geen strakke set, geen ingestudeerde danspasjes, geen lichtshow. Iedere keer dat we samen speelden, klonken de liedjes weer fris en nieuw. Anna liet me zien dat muziek niet alleen gaat over techniek, maar vooral over gevoel.

Na een paar maanden geef ik het op en stop met haar kaarten te sturen. Het leven dendert door en langzaam vergeet ik Anna en haar wijze lessen. Ik word weer deel van een hitmachine. Maar ondanks alle successen, blijft iets in mij onvervuld. Er ontbreekt iets, maar wat? Steeds vaker merk ik dat ik terugdenk aan die vreemde ontmoeting met Time Bender en aan de missie die ik schijn te moeten vervullen. Ik zou hem er alles over willen vragen, maar in al die jaren laat hij zich niet één keer zien.

Totdat ik op een vroege morgen op mijn fiets door Amsterdam sjees op weg naar een repetitie. Zoals gewoonlijk ben ik in gedachten verzonken over de dag die voor me ligt en kijk ik nauwelijks om me heen. Maar wanneer ik voor een rood stoplicht sta, wordt mijn blik getrokken door een enorm reclamebord boven me, met daarop een afbeelding van Time Bender. Onder zijn afbeelding staan twee woorden: Dadi Janki.

Ik sta als aan de grond genageld en heb helemaal niet door dat het licht op groen springt. Achter mij beginnen mensen te roepen en te bellen. Ik ga van het fietspad af en kijk weer omhoog naar de reclamezuil. Een hippe veertiger met moderne ongeschoren tronie kijkt me zwoel aan in de hoop dat ik de parfum ga kopen die hij schijnt te dragen. Geen spoor van Time Bender. Ik knipper vol ongeloof met mijn ogen, maar Time Bender komt niet terug. Ik pak mijn notitieblok en schrijf de woorden Dadi Janki.

Een week later ben ik op bezoek bij Arthur, de keyboard-speler van mijn band. Het was me opgevallen dat hij de laatste maanden sterk was veranderd. Van een verwilderde, chaotische, freejazzmuzikant (met bijbehorend interieur) was hij steeds meer een rustige, weloverwogen en gebalanceerde persoonlijkheid geworden.

Toen ik hem ernaar vroeg, vertelde hij dat hij was gaan

mediteren. Wanneer ik bij hem op de bank plof en meer wil weten, vertelt hij dat de organisatie waar hij heeft leren mediteren Brahma Kumaris Spiritual University heet en wordt geleid door vrouwen. Ze hebben geen goeroe en onderwijzen een simpele techniek die blijkbaar heel effectief is.

‘Wow,’ zeg ik, ‘als meditatie ook zo veel effect op mij heeft, wil ik dat wel eens proberen. Moet ik dan naar India?’

‘Nee hoor, er is een centrum om de hoek op de Haarlemmerdijk.’

‘Maar is het niet beter om naar India te gaan en het daar te leren bij die wijze vrouwen?’

‘Als je dat echt wilt, kan dat waarschijnlijk wel. Ik denk dat je dan toestemming moet vragen aan het hoofd van de organisatie.’

‘Wie is dat?’

‘Zij is een van de meest krachtige en charismatische mensen die ik ooit heb ontmoet.’

‘Klinkt goed. Hoe heet ze?’

‘Dadi Janki.’

‘Wat?’

‘Dadi Janki.’

‘Ja, ik verstond je wel, maar ik sta perplex. Ik zag die naam een week geleden heel groot in de stad op een billboard. Weet je waar ik Dadi Janki kan vinden?’

‘Ja, ze woont in India, in een klein bergdorp dat Mount Abu heet. Daar ligt het hoofdcentrum van de organisatie.’

Thuisgekomen kijk ik in mijn agenda en boek direct een vlucht naar New Delhi. Drie dagen later sta ik voor het eerst op Indiase bodem. Op een onverklaarbare manier voel ik me direct thuis. De stad is weliswaar ongelooflijk chaotisch en vol armoede en vreemde gebruiken - zoals het kastensysteem en de heilige koeien die het verkeer blokkeren - maar

veel mensen stralen een rustige spiritualiteit uit die ik maar zelden in het Westen tegenkom. Zelfs iedere taxi is als een tempel vol kleurige goden op de dashboards, zoals de aap-god Hanuman, de olifant-god Ganesh, Krishna, Lakshmi, Narayan, Shankar, Shiva, Parvati, Durga, Boeddha en zelfs Jezus.

Het hindoeïsme, zo blijkt al snel, is een zeer complexe religie die bestaat uit vele subreligies. Er is geen centrale autoriteit, dus elke hindoe brouwt zijn eigen persoonlijke geloofssysteem. Hindoes vereren drieëndertig miljoen verschillende goden, hebben ontelbare geschriften, rituelen, priesters, monniken, goeroes en een eindeloze variëteit van tegenovergestelde *do's and don'ts*.

Er is een mooi verhaal dat de complexiteit van het hindoeïsme illustreert. Een rijke zakenman uit Mumbai, die een devote aanbieder is van Krishna, krijgt op een dag een visioen van Krishna en mag een wens doen. Hij is zo verbijsterd door de verschijning van zijn favoriete God, dat het enige wat hij bedenken kan, is een brug tussen Mumbai en New York omdat zijn dochter daar studeert.

Krishna luistert naar de wens van zijn aanbieder en valt dan stil. Na een tijdje zegt hij behoedzaam: 'Dat is nogal wat om te vragen. Weet je hoe ongelooflijk complex en ingewikkeld het is om zo'n brug te bouwen? Is er echt niets anders dat je wenst?'

De zakenman denkt even na en zegt dan: 'Ik ben mijn leven lang een devoot hindoe geweest, maar snap nog steeds niet goed waar het nu allemaal over gaat. Kunt u dat aan mij uitleggen alstublieft?'

Krishna valt weer stil, kijkt naar de grond en zegt dan: 'In welke kleur wil je de brug hebben?'

Na enkele dagen te hebben rondgezworven in New Delhi neem ik de bus naar Agra om de Taj Mahal te bezoeken. Net

buiten de stad zie ik een man op de hoek van de straat liggen. Zijn benen liggen deels op de weg en tot mijn afgrijzen rijdt de buschauffeur over zijn benen heen. Ik schreeuw en ren naar voren, de chauffeur gebiedend om te stoppen.

'Waarom? Wat is er aan de hand?'

'U reed net over een man heen!'

'Ik heb geen man gezien.'

'Ga terug, we moeten hem helpen!'

De chauffeur kijkt me nauwelijks aan, haalt zijn schouders op en rijdt gewoon door. Ook dat is India.

De volgende dag stap ik in de trein naar Mount Abu. Het grootste deel van de reis sta ik in de open deuren en geniet van het kleurrijke landschap. Wanneer ik een dag later onder het stof in Mount Abu arriveer, voelt de ashram als een oase. Het is er brandschoon, iedereen is in het wit gekleed en lijkt voortdurend te glimlachen.

Bij de poort word ik door een jonge yogi, die Satish heet, verwelkomt. Satish escorteert me naar mijn kamer en vertelt onderweg honderduit over Dadi Janki. Volgens hem is het een geweldige eer dat ik haar wellicht ga ontmoeten.

'Weet je,' zegt hij met onverholen admiratie, 'dat wetenschappers haar hersengolven hebben onderzocht en haar beschrijven als *the most stable mind in the world*? Haar hersengolven bleven onverstoort terwijl ze allerlei ingewikkelde oefeningen deed. Of ze nu kookte, at, lezingen gaf, berekeningen maakte, sprak of sliep: ze bleef stabiel.'

'Dat is zeker een eer voor mij, Satish. Ik vrees echter dat het een ontmoeting gaat worden tussen de meest stabiele en de meest instabiele minds ter wereld.'

'Haha, maak je geen zorgen. Dadi is zeer genadevol. Dit is je kamer. Laat me maar weten als je verder nog iets nodig hebt. Over een uur begint er een meditatie en een lezing van Dadi Janki in het auditorium dat je hebt zien liggen toen je aankwam. Ik zie je daar. *Om shanti*.'

Mijn kamer heeft een prachtig uitzicht over de bergen die de ashram omringen. In de verte zie ik een meertje dat in het felle zonlicht als een juweel tussen de groene heuvels schittert. Ik neem een emmerdouche, trek wat schone kleren aan, eet wat fruit en ga dan op weg naar de meditatiehal.

Daar aangekomen, zie ik dat het auditorium afgeladen vol is. Desondanks kun je een speld horen vallen. Honderden in het wit geklede yogi's lijken in een staat van diepe meditatie verzonken. Ik voel me haast een indringer in dit serene gezelschap en aarzel op de drempel. Ik word me niet alleen pijnlijk bewust van mijn chaotisch brein, maar ook van mijn felgekleurde oranje shirt en gescheurde spijkerbroek. Gelukkig is Satish daar om mij te redden.

'Hier broeder, je kunt mijn witte sjaal lenen. Ga daar maar zitten, lekker vooraan zodat je Dadi goed kunt zien. Ze zal er zo wel zijn.'

Na een paar minuten gaan de lichten in de zaal aan en verschijnt Dadi Janki op het podium. Ze lijkt sprekend op ET uit de film van Spielberg. Ze heeft dezelfde grappige waggel wanneer ze loopt en haar hoofd is ook veel te groot voor haar kleine lichaam. Net als ET heeft ze lange vingers die voortdurend bewegen.

Ik hoop dat dit niet respectloos overkomt, want ik beschrijf nu slechts haar uiterlijk. De eerste indruk van Dadi Janki is echter niet zozeer haar uiterlijke vorm, maar haar ongelooflijke uitstraling. Haar ogen zijn diep, donker en intens indringend. Ze lijken alles en iedereen tegelijkertijd in zich op te kunnen nemen. Als ze gaat zitten, neemt ze een paar minuten de tijd om de zaal rond te kijken. Ieder van ons krijgt een persoonlijke blik, die *drishti* wordt genoemd. Haar blik voelt als een laserstraal die door de zaal beweegt. Langzaam maar zeker komt die laserstraal mijn kant op. Ik word nu echt nerveus en ben bang dat ze dwars door mij heen zal kijken.

Wanneer haar ogen de mijne ontmoeten, is er een kort moment van paniek. Ze kijkt inderdaad dwars door me heen, dwars door mijn zorgvuldig opgebouwde imago van de coole popster. Ik voel mij kwetsbaar en naakt. Ik wil wegrekken en zo snel mogelijk terug naar Amsterdam, maar ik kan me niet verroeren. Ik zit gevangen in haar laserstraal.

Wat vervolgens gebeurt, is moeilijk te beschrijven. Het voelt alsof al mijn angsten, zorgen, controlesystemen en afweermechanismen in één keer instorten. Maar in plaats van daar angstig en gestrest van te worden, voel ik me juist euforisch, licht en gelukkig.

Na een paar minuten begint Dadi Janki te praten: 'Om shanti.'

'Om shanti,' eechoot de zaal.

'Om shanti is een groet van vrede. Wanneer we Om shanti zeggen, herinneren wij onszelf eraan wie we werkelijk zijn. Wij zijn vreedzame wezens, wij zijn eeuwige zielen, vonken van licht die in dit fysieke lichaam leven. Meditatie leert ons de kunst van onszelf te ervaren in de meest pure vorm. Je bent niet je lichaam, maar de ziel die in dit lichaam woont. Je kunt de ziel ervaren als een ster van licht in het midden van je voorhoofd.'

Ze valt even stil om deze informatie te laten inzinken. Dan zegt ze zacht, alsof ze persoonlijk in mijn oor fluistert: 'Kun je dit voelen? Kun je voelen dat je dit prachtige lichtwezen vanuit een andere dimensie bent, die naar de Aarde is gekomen om een rol te spelen op het podium van het leven?'

Ik concentreer me op de punt van licht in mijn voorhoofd en ineens voelt het alsof ik uit mijn lichaam schiet en het Heelal in reis. Onder mij zie ik de Aarde kleiner worden. Ik breek door de wolken heen en bevind me plots in een compleet andere werkelijkheid. De zon lijkt hier altijd te schijnen. Het voelt als thuis, een warm bad van rust en vrede.

In de verte hoor ik de stem van Dadi Janki: 'Dit is hoe het

voelt om met de Bron te worden herenigd. Dit is hoe het voelt om thuis te komen na een lange reis door tijd en ruimte.'

Na afloop van de meditatie staat Dadi Janki op uit haar stoel en loopt naar de rand van het podium. Daar blijft ze staan met de handen op de rug. Ze doet me denken aan een generaal die de troepen inspecteert. Weer blijven haar ogen op mij rusten, dit keer voor een behoorlijk lange tijd.

Wanneer ze van het podium loopt, wenkt zij Satish. Hij rent naar haar toe en ze wisselen enkele woorden uit. Dan komt Satish terug en gaat naast me zitten.

'Dadi wil je vanmiddag zien.'

'Wat? Waarom?'

'Dat zei ze niet.'

'Denk je dat ze heeft gezien dat ik de meest onstabiele mind ter wereld heb en mij een reprimande wil geven dat ik bij jullie, gevorderde yogi's ben gaan zitten?'

Satish lacht. 'Nee, natuurlijk niet. Ze ziet er misschien streng uit, maar in feite is ze zeer liefdevol. Maak je geen zorgen. Rust lekker uit, dan haal ik je iets voor drieën op en gaan we samen naar haar kamer.'

Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik net genoeg tijd heb om naar het dorp te rennen om witte kleding te kopen, me te scheren en me voor te bereiden op mijn ontmoeting met Dadi Janki.

Wanneer Satish me komt halen, lopen we richting het deel van de ashram waar de yogi's hun residentie hebben. We steken een binnenplaats over met in het midden een altaar met een piramidevormig gedenkteken. Satish vertelt me dat dit een monument is ter ere van Brahma, de oprichter van de organisatie. Aan de andere kant van het plein staan drie huisjes. De middelste is duidelijk van Dadi, aangezien ik mensen in verschillende staten van verrukking uit de deur zie komen.

Op de veranda van de cottage begroet een oudere yogini mij met een warme glimlach. 'Ah, welkom,' zegt ze. 'Jij bent vast die nieuwe broeder uit Holland. Wij noemen jouw land hier Holy-land. Kom binnen.'

Satish geeft mij een bemoedigend duwtje en ik stap het huisje binnen. Dadi zit aan de andere kant van de kamer op een stoel. Ze gebaart me naar haar toe te komen en plaats te nemen op een kussen dat voor haar op de grond ligt. Ze zegt niets, geen enkele begroeting. Ze kijkt me slechts indringend aan.

Na een paar seconden begin ik me erg ongemakkelijk te voelen en besluit de stilte te doorbreken: 'Dank dat u mij wilt ontvangen. Het is een grote eer voor mij. Ik heb veel over u gehoord. Zelfs in Nederland hebben ze het over u en...'

'Om shanti.'

'Oh ja, Om shanti.'

'Weet je wat deze begroeting betekent?'

'Ja, Satish heeft me verteld dat het "ik ben vrede" betekent.'

'Heb je dit ook ervaren?'

'Uh, een beetje.'

'Goed zo. Oefening is de basis voor spirituele groei. Dadi wil dat je de vrede die je hier vindt, meeneemt en naar het Westen brengt, zodat je anderen kunt helpen om hun oorspronkelijke staat te ervaren.'

'Ik zou dat graag doen.'

'Je hebt een goed hart en veel moed, maar je moet meer oefenen. Je kunt een tijdje in de ashram blijven om te leren mediteren. Satish zal jouw leraar zijn.'

'Dank u wel.'

Ze priemt haar ogen weer in mijn ziel en zegt: 'Dadi weet al dat je een missie te vervullen hebt om mensen te helpen hun weg naar huis te vinden. Maar eerst moet *jij* de weg vinden.'

‘Hoe doe ik dat?’

‘Mediteren leert je om naar de Bron te luisteren, die wij Shiva noemen. Shiva betekent punt van licht. God is al lang bezig om naar je uit te reiken, maar hij krijgt steeds een ingesprektoon. De lijn is voortdurend bezet, omdat je gedachten in de weg zitten.’

‘God is al lang bezig mij te bereiken?’

‘Ja, hij heeft plannen voor jou. Hij wil dat je de vlam van binnen ontsteekt. Hij wil dat je meer licht creëert.’

‘Hoe kan ik dat doen?’

‘Vraag dat niet aan mij, maar aan Shiva. Leer hoe je stil kunt zijn, leer om te luisteren. Ga nu. Zoek Satish en vraag hem om jou te leren mediteren en de filosofie van Rāja Yoga uit te leggen.’

Ze pakt wat zoetigheden uit een schaal op het tafeltje naast haar stoel en drukt me die in de hand. Ik bedank haar en dan geeft ze mij een stukje papier. Ik vouw het open en lees: ‘Geduld zal je de meester maken over iedere situatie.’

Ze wil dat ik de tekst hardop aan haar voorlees en kijkt me onderwijl streng aan. Dan buigt ze zich naar voren, pakt mijn oorlel en zegt: ‘Dadi zal bij Satish informeren of jij je meditatie elke dag doet. Als ze hoort dat je niet dagelijks hebt geoefend, zal ze keihard aan je oor trekken!’